

NIET VERBODEN TE GLIMLACHEN

Een jonge vrouw wordt op de spoedgevallendienst binnengebracht na een ernstig auto-ongeluk. Haar familie komt enige tijd later het ziekenhuis binnengelopen. Het is niet meteen mogelijk om haar te zien en over haar toestand is nog niets geweten. De onzekerheid bij de familie is groot en angst slaat hen om het hart. Een halfuur later komt het verlossende nieuws: de jonge vrouw verkeert niet in levensgevaar, ze mag bezoek ontvangen.

Haar vriend, moeder en zus vatten meteen post naast haar bed en vragen: "Is alles goed met je?" De vriend stelt haastig nog een tweede vraag: "En hoe is het met het kindje?" Monden vallen wijd open. Mama en zus lijken het even niet goed gehoord te hebben, maar hun verbazing verandert al snel in intense vreugde. De jonge vrouw straalt. Ze zegt dat alles in orde is met het kindje en dat de zwangerschap niet in gevaar komt. Het nieuws van de prille zwangerschap is door het auto-ongeluk veel sneller dan verwacht bekend geraakt. Maar niemand vindt dat erg.

Eveline Vanderheijden

Eveline is een van de pastors in UZ Leuven. Wil je met een pastor spreken? Neem dan contact op met de verpleegeenheid of met het secretariaat: tel. 016 34 86 20.

“

“Zelfs aan het sterfbed is een glimlach niet ondenkbaar”

Dat een lach en een traan samen kunnen gaan in het ziekenhuis, zien we zelfs als mensen slecht nieuws krijgen of beseffen dat hun levenseinde dichterbij komt. Herinneringen over vroeger, verhalen over uitgehaalde deugnietierij waarvan moeder of vader niets afwisten, de humor die iemand typeert, de gekke of gênante situaties die zich onlangs voordeden ... Al die anekdotes kunnen voor een kleine glimlach zorgen die de pijn of het verdriet even wat verzacht.

Het is niet omdat iemand ziek is of op een andere manier moet leven dan vroeger, dat er geen momenten van vreugde meer kunnen of mogen zijn. Blijdschap om kleine dingen, die tegelijkertijd zoveel betekenen. Als behandelingen of nieuwe medicatie aanslaan, wordt dat nieuws met een glimlach onthaald. Als patiënten de dienst intensieve geneeskunde mogen verlaten om te revalideren, ontstaan er nieuwe hoopvolle toekomstplannen. Gebroken relaties die hersteld worden of deugdlozende ontmoetingen met andere patiënten en zorgverleners geven nieuwe moed.

Zelfs aan het sterfbed is een glimlach niet ondenkbaar. Een tijdje geleden stond ik samen met een vrouw aan het sterfbed van haar man. Dagenlang kon ze geen contact meer met hem maken. Ze wist niet of haar man haar nog kon horen, maar wilde hem graag bedanken voor alle mooie momenten die ze samen hadden beleefd. De vrouw wist niet hoe ze dat precies kon verwoorden en vroeg me om samen voor haar man te bidden. Aan het einde van ons gebed waarin we afscheid namen van de man, stak hij zijn hand op en maakte een wuivend gebaar. En dat gebaar deed ons beiden breed glimlachen.